

UN TĂRĂM PIERDUT - ÎNVĂȚĂMÂNTUL -

Când vine vorba de țărâmurile pierdute, gândul te duce instant la faimoasa Atlantidă, descrisă de Platon, ori a formidabilului supercontinent Gondwana, care ar fi existat cu vreo 180 milioane de ani îndărăt.

Pentru umila noastră țară, în cadrul ei, niște guverne postdecembriste au avut ca unică preocupare restructurarea (a se citi printre rânduri - distrugerea, decapitalizarea, destructurarea, dezagregarea, demolarea, degringolada și alte variante de „DE”), printre multele lor ținte fiind și una dintre cele mai performante foste sectoare - ÎNVĂȚĂMÂNTUL.

An	Credinț. învăț.	Credinț. univers.	Credinț. superioră	Credinț. științ. din econom.	Credinț. superioră total	Credinț. medii	Procentajitate
Rezultate la calculul - PROPRII RESURSE - SINTETIZĂRI - Mediile pe an în învățare - TOATE PROMIȚIILE							
2004	172.287	203.794	+29%	71	25.916	343.427	89,21%
2005	174.424	175.478	-1,28%	181	26.619	345.489	89,61%
2006	181.295	197.295	+9,8%	242	26.455	355.292	91,41%
2007	194.505	194.998	+0,26%	241	24.655	353.794	90,61%
2008	225.477	223.798	-1,11%	248	47.644	372.349	79,21%
2009	213.189	220.405	+3,34%	318	28.315	365.426	81,47%
2010	218.189	223.118	+1,25%	244	41.847	345.467	89,21%
2011	212.247	224.103	+1,66%	415	39.877	353.424	85,21%
2012	248.187	225.910	-1,19%	373	30.573	353.349	84,41%
2013	248.145	175.113	-29,22%	319	24.189	316.367	75,44%

Cu miniștri și obedienții lor „fără număr, fără număr”, cu o tanti Caty omniprezentă fie ca lider politic, ca ministru (de mai multe ori), ca și comentator pe toate ecranele mediei noastre, ca vector de imagine, a tot restructurat învățământul după '90 încoace, cu o îndârjire fără seamăn. Alături de domnia sa, peste o duzină de miniștri în domeniu au mimat salvarea învățământului. Vedeai-i-aș instantaneu pe Gondwana și, ca o indulgență pe care aș putea să le-o acord, pe Atlantida, ca pe acele meleguri să implementeze toate bazaconiile care au dus la o prăbușire de proporții a învățământului românesc!

Cum a fost posibil ca un actual primar (întâmplător de aceeași culoare politică cu persoana din obiectiv) să absolve liceul la 31 de ani (poate fi felicitat pentru această perseverență), apoi a absolvit încă două facultăți, ca în scurt timp să aibă și titlul de doctor în științe? Iar „doctori” în felurite științe sociale s-au produs pe bandă rulantă, spre umilirea adevăraților cercetători, cu masterate în țară și străinătate, cu zeci de cărți publicate, cu invenții, cu dialoguri în câteva limbi străine, cu recunoașterea meritelor din partea intelectualității mondiale și care unii încă nu au titlul de doctor.

Acești derbedei politici-doctori au distrus noțiunea de învățământ. Dacă mai punem la socoteală și vreo doi primari (foști) semianalfabeți (și asta numai la capitală), care au fiecare câte una-două facultăți cu ștampilele aferente, acest tablou vine să completeze modul în care politicul a strivit, de fapt a distrus aproape iremediabil noțiunea de învățământ, cel chemat să asigure perenitatea dezvoltării socio-economice a țării. Politica de golăneală a factorilor politici reprezintă o evidență, dar cum reacționează, din cealaltă parte a baricadei, tinerii, cei care sunt acum într-un fel în centrul atenției? Să începem cu cei mici, că acesta ar fi startul devenirii. În inocența lor vor să servească tot: familie, societate.

Relațiile lor interumane sunt pure, nealterate de vreo influență nefastă.

Participă cu ardoare, fără niciun fel de prejudecăți la o sumedenie de acțiuni, aplicații, întruniri etc, exprimările lor cel mai adesea fiind cuplate pe viitorul ce și-l imaginează că le va aduce împlinirea tuturor visurilor. Între timp intervine secvența gimnazială. Fițe cu celulare, filmări în timpul orelor de curs, provocări

asupra unor profesori incozi (a se citi profesioniști), fel de fel de golării pentru decredibilizarea lor. Ca slujbași, fără o protecție legală, cum acum au elevii, unii pactizează, spre mediocrizarea intelectuală a acestora, alții încearcă să-și impună personalitatea și adesea sunt eliminați.

Ca un preaplin vine și violența din școli, filmată în extenso, drogurile de la porțile școlilor și astfel, alături de fulminantele trăiri specifice vârstei liceale, vine și momentul adevărului: BAC-ul. Unii îl abandonează încă de la început, iar cei ce au curajul să-l înfrunte ating ceva în ultimul timp spre 60%. Pe timpul meu, depășea 95%, că altfel trebuia să pleci în armată și să te pregătești 2-3 ani de zile. Revenind, singura șansă era să intri în producție spre a îngroșa rândurile clasei muncitoare. Acum, cei care nu trec BAC-ul primesc bani ca să stea acasă?! Cei care îl iau... e, aici începe un alt episod, incomparabil mai alambicat și costisitor pentru noi, contribuabilii.

INDEPENDENȚA ROMÂNĂ
Independența prin Cultură

Ținta majorității studenților este să plece, după absolvire, pe alte meleaguri. Nu sunt pregătiți să li se spună că și alții asemenea lor, din țări sau zone cu milioane de semeni, au aceleași ținte. Ba pe media noastră sunt scoase cu penseta cazurile câștigătoare spre bulucirea celor care cred că oriunde în altă parte decât în România vor deveni nababi. Am prieteni care au plecat din țară înainte de '90, bine pregătiți aici, iar rezultanta strădaniilor lor este ca la pensie (care e pe aproape) să se reîntoarcă în natala lor țară. Consideră că și-au irosit viața acolo, iar aici vor să-și îngroape bătrânețea.

Nu este o pledoarie pro domo asupra cvasiinutilității unei probabile realizări într-o altă țară, fiecare poate încerca această aventură, dar, după ce este „stors” de „resurse”, să nu vină pe aici să-și lingă rănile; să stea acolo, că și-a ales acea cale de viață. Nu au produs nimic pentru această țară, dar vor un fel de oblăduire pe toate liniile de protecție socială, permissive la noi. Chiar dacă nu au contribuit

cu nimic la sistemul nostru precar; care așa este și va rămâne și din cauza lor, cu totul anacronic. Într-un anume sens nu avem nevoie de ei. Ei și-au trăit viața „acolo”, s-au zbunguit în socioeconomicul și mai ales în splendoarea abundenței și preaplinului ostentativ manifestat pentru a atrage alte mii. Așa că de ei nu avem nevoie, sunt toxici. Fără niciun fel de îndoială, învățământul românesc este obligat să își găsească reperele reale, resursele necesare (nu neapărat cele economice) prin care să progreseze. Obligatoriu trebuie decuplat de factorul politic care s-a dovedit cancerigen pentru existența și progresul său.

Școala ca noțiune atotcuprinzătoare „produce” prosperitate, în extenso calează viitorul unei țări pe palierele progresului, iar pe cale de consecință, cei care trebuie să aibă grijă de acest sensibil segment, pe lângă atributul de a avea pregătirea necesară, trebuie să aibă în sânge patriotismul, iubirea de țară și nu interese meschine de moment, de o eventuală îmbogățire, că așa le permite funcția efemeră pe care o ocupă.

O nu îndepărtată experiență mi-a demonstrat cum la un liceu de top, un mărginaș fost profesor, prin alambicatele meandre ale parvenitismului, a ajuns să fie director plin. Cumva și-a șlefuit meschinul lui caracter? Nicidecum. Am organizat o amplă manifestare omagială pentru marele dascăl ce poartă numele liceului în cauză și unde au învățat și copiii mei. Ei mi-au spus din start că e o „investiție” care nu merită osteneala. M-am ambiționat și cu oarecare cheltuieli proprii am realizat un program cu puternice reverberații pentru liceenii de acolo.

Niciun cadru didactic nu a fost lăsat să participe; așa, pentru ca eu să fiu lăsat în offside. Poate ar trebui ca o dată la patru ani (precum ciclul electoral) toți conducătorii care diriguiesc învățământul să fie evaluați și, de ce nu, schimbați, nu numai ca directori, ci și de la catedre; să fie roțiți și pe la alte unități de învățământ spre a-și dovedi perenitatea. E o propunere, nu-i așa?, dacă tot se poartă restructurarea... Văd mai sus, spre anii studenției, imnul „Gaudeamus igitur”, care îmi inocula o mândrie fără seamăn, vocalizat de inegalabilul tenor Mario Lanza (complet uitat în prezent): „Vivat academia! Vivat professores!”

În încheiere, îmi doresc ca la început de an nou școlar să aud prin sălile de clase acel puternic salut latin: „Salve pueri, salve magister”.

FLORIAN LAURENȚIU STOICA